

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

תורה – דברים פרק ז'

(כב) וְנָשַׁל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֵיךָ מֵעַט מְעַט לֹא תוּכַל כִּלְתָם מִהָרָץ פֶּן תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה: (כב) וְנָשַׁל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֵיךָ מֵעַט מְעַט לֹא תוּכַל כִּלְתָם מִהָרָץ פֶּן תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה: (כב) וַיִּתְּנֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ ית עֲמִמְיָא הָאֱלֹדִי מִקְרָמְךָ זָרָר לֹא תִכּוֹל לְשַׁצִּיחֹתְהוֹן בְּפִרְיֵעַ דִּילְמָא תִּסְגִּי עֲלֶיךָ חַיֹּת בְּרָא:

(כג) וַנִּתְּנָם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָמָּם מִזְהוּמָה גְדֹלָה עַד הַשְּׂמֹדִם: (כג) וַנִּתְּנָם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָמָּם מִזְהוּמָה גְדֹלָה עַד הַשְּׂמֹדִם: (כג) וַיִּמְסְרֶנּוּ יי אֱלֹהֶיךָ קְרָמְךָ וַיִּשְׁגְּשְׁנוּן שְׁגוּשׁ רַב עַד דִּישִׁיצְנוּן:

(כד) וַנִּתְּן מַלְכֵיהֶם בְּיַדְךָ וְהֶאֱבַדְתָּ אֶת שְׂמֵם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ בְּפָנֶיךָ עַד הַשְּׂמֹדֶךָ אַתֶּם: (כד) וַנִּתְּן מַלְכֵיהֶם בְּיַדְךָ וְהֶאֱבַדְתָּ אֶת שְׂמֵם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ בְּפָנֶיךָ עַד הַשְּׂמֹדֶךָ אַתֶּם: (כד) וַיִּמְסַר מַלְכֵיהוֹן בְּיַדְךָ וְתוֹכַד ית שְׁמֵהוֹן מִתַּחַת שְׁמַיָא לֹא יִתְעַתֵּד אָנְשׁ מִקְרָמְךָ עַד דִּתְשִׁיצִי יתְהוֹן:

(כה) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בְּאֵשׁ לֹא תַחֲמֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחָתָ לָךְ פֶּן תִּוְקַשׁ בּוֹ כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא: (כה) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בְּאֵשׁ לֹא תַחֲמֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחָתָ לָךְ פֶּן תִּוְקַשׁ בּוֹ כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא: (כה) צְלָמֵי טַעֲוֹתְהוֹן תוֹקְדוֹן בְּנוֹרָא לֹא תַחֲמֹד כֶּסֶף וְזָהָב דִּי עֲלֵיהוֹן וְתִסַּב לָךְ דִּילְמָא תַּתְקַל בֵּה אַרְי מְרַחֵקָא דִּי אֱלֹהֶיךָ הוּא:

(כו) וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חָרָם כְּמֹהוּ שִׁקְצָ תִשְׁקָצְנוּ וְתַעֲבַב תִּתְעַבְּבוּ כִּי חָרָם הוּא: (כו) וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חָרָם כְּמֹהוּ שִׁקְצָ תִשְׁקָצְנוּ וְתַעֲבַב תִּתְעַבְּבוּ כִּי חָרָם הוּא: (כו) וְלֹא תַעַל דְּמִרְחַק לְבֵיתְךָ וְתַחֲי חָרְמָא כְּפֹתַה שִׁקְצָא תִשְׁקָצְנָה וְרַחֲקָא תִרְחַקְנָה אַרְי חָרְמָא הוּא:

רש"י

(כז) פֶּן תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה – והלכא אס עוֹשִׁין רְלוּנוֹ שֶׁל מַקּוּס אִין מַתִּירָאִין מִן הַחַיָּה שְׁנֵאמַר וְחַיַּת הַשָּׂדֶה הַשְּׂלֵמָה לָךְ אֵלֶּךָ גְלוּי הִיָּה לִפְנֵינוּ שְׁעִתִּידִין לַחֲטוּא:

נביא – ישעיה פרק מט' כד'–כו' פרק נ' א'–ב'

(כד) הִיִּקַּח מִגְבוּר מַלְקוּחַ וְאִם שְׂבִי צְדִיק יִמְלֹט: (כד) הִיתְנַסִּיב מִגְבְּרָא עַדִּי וְאִם דִּשְׁבוּ זִכְאִין יִשְׁתִּיזִיב: (ת"א) אַמְרַת יְרוּשָׁלַם הַאֲפִשֵׁר דִּיתְנַסִּיב מַעֲשֵׂוֹ רִשְׁעִיא דַּאֲמִיר עֵלְה דְּצִדִּיקִיא הוּא יִשְׁתִּיזִיב:

(כה) כִּי כֹה אָמַר יְהוָה גַּם שְׂבִי גְבוּר יִקַּח וּמַלְקוּחַ עֲרִיץ יִמְלֹט וְאֵת יְרִיבָךְ אֲנֹכִי אֲרִיב וְאֵת בְּנֵיךָ אֲנֹכִי אוֹשִׁיעַ: (כה) אַרְי כְּדָנּוּ אַמְר יי אִף דִּשְׁבוּ גְבַרִין אַתִּיב וְדַעְדוּ תְקִיפִין אֲשִׁיזִיב וְיִת פּוֹרְעֵנוּתִיךְ אֲנֵא אַתְפְּרַע וְיִת בְּנֵךְ אֲנֵא אַפְרוּק: (ת"א) אַרְי כְּדָנּוּ אַמְר יי אִף עַדְאָה דַּעְדָא מְנִיךְ עֲשׂוּ גְבַרָא יִתְנַסֵּב מִנָּה וְשִׁבִיא דִּשְׁבָא מְנִיךְ יִשְׁמַעְאֵל גִּיּוֹתְנָא דַּאֲמִיר עֵלְה עֲרוּד בַּאֲנִשָּׂא יִשְׁתִּיזִיב וְיִת פּוֹרְעֵנוּתִיךְ אֲנֵא אַתְפְּרַע וְיִת בְּנֵךְ אֲנֵא אַפְרוּק:

(כו) וְהֶאֱבַלְתִּי אֶת מוֹנֵיךָ אֶת בְּשָׂרָם וְכַעֲסִיס דָּמָם יִשְׁפְּרוּן וַיִּדְעוּ כָּל בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶךָ וְגֹאֲלֶךָ אֲבִיר יַעֲקֹב: (כו) וְאֵתָן יִת בְּסַר דְּהוּוּ מוֹנֵן לִיךְ מִיכַל לְכַל עוֹפָא

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

דשמיא וכמא דמתרון מחמר מרית כן חית ברא מדמהון תתרוי וידעון כל בסרא ארי אנא יי פרקיך ומשיוביך תקיפא דיעקב:

(א) בַּה אָמַר יְהוָה אִי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיהָ אוֹ מִי מְנוּשִׁי אֲשֶׁר מְכַרְתִּי אֲתֶכֶם לוֹ הֵן בְּעוֹנְתֵיכֶם נִמְכַרְתֶּם וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחְתָּה אִמְכֶם: (א) כדנן אמר יי אידא היא אגרת פטורין דיהבית לכנשתכון ארי אתרחקת או מן גבר דלה חובא קדמי דזבנית יתכון לה הא בחוביכון אודבנתון ובמרדיכון אתרחקת כנשתכון:

(ב) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאִין אִישׁ קָרָאתִי וְאִין עוֹנֶה הֶקְצוֹר קֶצֶרָה יְדֵי מַפְדּוֹת וְאִם אִין בִּי כַח לְהַצִּיל הֵן בְּגִיעַרְתִּי אַחְרִיב יָם אֲשֵׁים נְהָרוֹת מְדַבֵּר תְּבַאֵשׁ דִּגְתָם מְאִין מִיָּם וְתָמַת בְּצָמָא: (ב) מא דין שליחת נביי ולא תבו אתנביאו ולא קבילו האתקפדא אתקפת גבורתי מלמפרק ואם לית קדמי חיל לשיזבא הא במזופיתי אחריב ימא אשוי נהרין מדברא יסרון נוניהון מבלי מיא וימותון בצחותא:

רש"י

(כה) אונאת דברים המקנתרי' אותך בנידופיהם. וכעסיס – מתק יין. דמס ישכרון – כן ישכרו מדמס אותם הרגילים לשתות דם ומי הם אלו עוף השמים כן ת"י:
(3) מדוע זאתי – להתקרב אליכם ואין איש מי מכס פונה אלי:

(כד) היוקח מגזר מלקוח – כסזוכים אחס שאז אפשר לקחת מעשו מלקוח שבזו של יעקב הלדיק:

(כה) ואת יביבך – ועם מריבך אני אריב:

(כו) והאכלתי את מוניך – הצבליי לחית השדה את צמרם, מוניך לשון אל חונו (ויקרא

כתובים – תהילים פרק עד' כד' פרק עה' א'–ד'

(כג) אֵל תִּשְׁבַּח קוֹל צְרָרֶיךָ שְׂאוֹן קַמְיָךְ עֲלֶה תָּמִיד: (כג) לא תתנשי קל מעיקך אתרגושא דקימין לקבלך דסלקא תדירא:

(א) לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת מְזֻמּוֹר לְאַסָּף שִׁיר: (א) לשבחא בזמן די אמר דוד לא תחבל עמך תושבחתא על ידוי דאסף שירא:

(ב) הוֹדִינוּ לָךְ אֱלֹהִים הוֹדִינוּ וְקָרוֹב שְׂמֶךָ סִפְרוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ: (ב) אודינא לך יי אודינא וקריב שמך אשתעייו פרישותך:

(ג) כִּי אָקַח מוֹעֵד אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט: (ג) ארום אידע זמנא אנא תריען ארון:

(ד) נִמְגִים אָרְצָךְ וְכָל יִשְׁבֵיהָ אֲנִכִּי תִפְנְתִי עִמּוּדֶיהָ סֵלָה: (ד) מתמססין דידי ארעא וכל יתבחהא אנא אתקנית עמודהא לעלמין:

רש"י

מישרים אשפוט – אנו נותנין אל לבנו להללך ולשבחך מעין המאורע ליום:
(ד) נמוגים ארץ וכל יושביה וגו' – ציוס מתן תורה כשהיו נמוגים הארץ וכל יושביה מתנאי שהתנית עם מעשה זראשית חס לא יקבלו וכו' תחזרו לתוהו וזבו. תכנתי עמודיה – כשאמרתי נעשה ונשמע:

(א) אל תשחת – את ישראל:
(ב) הודינו לך אלהים – על הטובה הודינו אף על הרעה וקרוז צפינו שמך תמיד. ספרו – לזכותינו נפלאותיך תמיד:
(ג) כי אקח מועד – כשיש לנו יום טוב חין אנו עסוקים צנזול פה וקלות ראש. אני

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

משנה – סוטה פרק ד'

(א) אַרוֹסָה וְשׁוֹמֵרֶת יָבָם לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה, שֶׁנֶּאֱמַר אֲשֶׁר תִּשְׁטֶה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה, פָּרַט לְאַרוֹסָה וְשׁוֹמֵרֶת יָבָם. אֲלֵמְנָה לְכֶהֱן גְּדוֹל, גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֶהֱן הַדְּיוּט, מִמְּזוּרָה וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל, וּבֵת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזוּר וּלְנִתְיוֹ, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה:

מדבר: נתינה – מן הגבועונים. ואסורים לבא צקהל: לא שותות – ללא נאמרה פרשה אלל צראויה לקיימה, דכתיב (סס) כי תשטה אשתו, צראויה לאישות הכתוב מדבר, פרט לאלמנה לכהן גדול וכו': ולא נוטלות כתובה – ואלע"ג דשאר אלמנות לכהן גדול גזבות כתובתן כדאמרינן בכתובות וק: וכן ציבמות [7.1] זו אין לה כתובה, שסתיתה גרמה לה:

רע"ב – (א) ארוסה ושומרת יבם – ארוסה שקנא לה ארוס ושומרת יבם שקנא לה יבם: לא שותות – דמעטינהו קרא: ולא נוטלות כתובה – שהיא גרמה לאסור עלמה עליו, שנסתרה אחר קינוי, דמקינוי ואיסור לא אמעיט, דכתיב (במדבר ה) דבר אל בני ישראל כו', לרבות ארוסה ושומרת יבם לקינוי: תחת אישה – ציושבת תחתיו הכתוב

(ב) וְאֵלוֹ לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה. הָאוֹמֵרֶת טְמֵאָה אֲנִי, וְשָׂבָאוּ לָהּ עֲדִים שֶׁהִיא טְמֵאָה, וְהָאוֹמֵרֶת אֲנִי שׁוֹתָה. אָמַר בְּעֵלָהּ אֲנִי מִשְׁקָה, וְשָׂבַעְלָהּ בָּא עֲלֶיהָ בְּדָרָה, נוֹטְלַת כְּתֻבָּתָהּ וְלֹא שׁוֹתָה. מִתּוֹ בְּעֲלִיָּהּ עַד שֶׁלֹּא שָׁתוּ, בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה וְלֹא שׁוֹתוֹת. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה:

ולא שותות – דכתיב (סס) והביא האיש את אשתו: וב"ה אומרים לא שותות ולא נוטלות כתובתן – כלומר מתוך שלא שותות אין נוטלות כתובתן, דשטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי:

רע"ב – (ב) אמר בעלה איני משקה ושבעלה צא עליה דרך – שהוא גורם לה שלא תשטה, נוטלת כתובתה: מתו בעליהן – של כל סוטות הראויות לשותות, ולא הספיקו להשקותן עד שמתו: ב"ש אומרים נוטלות כתובה – דשטר העומד לגבות כגבוי דמי:

(ג) מְעַבְרַת חֶבְרוֹ וּמִיִּנְקַת חֶבְרוֹ לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יָכוֹל הוּא לְהַפְרִישָׁה וּלְהַחְזִירָה לְאַחַר זְמַן. אֵילוּנִית וְזִקְנָה וְשִׂאִינָה רְאוּיָה לֵילָד, לֹא שׁוֹתוֹת וְלֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה. רַבִּי אֶלְיעָזָר אוֹמֵר, יָכוֹל הוּא לְשָׂא אִשָּׁה אַחֲרַת וּלְפָרוֹת וּלְרִבּוֹת הַיִּמְנָה. וְשָׂאָר כָּל הַנְּשִׂיִם, אוֹ שׁוֹתוֹת אוֹ לֹא נוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה:

עד כ"ד חדשים ולהחזירה, הלכך ראויה לאישות קרינא צה: איילונית – דוכרניתא ללא ילדה: ושאינה ראויה לילד – ששתתה כוס עקרינ. ואסור לקיימן למי שאין לו בנים: ר"א אומר יכול הוא לישא אשה אחרת – ויהיה מותר לקיים את זאת, הלכך ראויה לאישות היא. ואין הלכה כר' אליעזר:

רע"ב – (ג) מעוברת חבירו – שמת או גרשה והניחה מעוברת או מניקה. ואסרוה חכמים לנשא עד שיהיה הולד בן שתי שנים. והלך זה ונשא קודם הזמן, וקינא לה ונסתרה: לא שותה – שהרי אינה ראויה לקיימה, דס"ל לר"מ הנושא מעוברת חבירו או מינקת חבירו יוציא ולא יחזיר עולמית. ואין הלכה כרבי מאיר: יכול הוא להפרישה –

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

(ד) אִשֶּׁת בְּהֵן שׁוֹתָה וּמִתְּרַת לְבַעֲלָהּ. אִשֶּׁת סָרִיס שׁוֹתָה. עַל יְדֵי כָּל הָעֲרִיּוֹת מְקַנְנָאִין, חוּץ מִן הַקֶּטָן, וּמִמֵּי שְׁאִינוֹ אִישִׁי:

פעמים, אחד לבעל ואחד לבעל, היכא דמתסרא עליה וקיימא אימא לא קא משמע לן: חוץ מן הקטן – פחות מן ט' שנים ויום אחד, שאין ביאתו ביאה, כך פירש רמב"ם. ולי נראה קטן פחות מן י"ג שנה ויום א' ולא הביא סימנים, דכתיב (במדבר ה) וסבב איש אותה, איש ולא קטן: וממי שאינו איש – למעוטי בהמה:

רע"ב – (ז) אשת כהן שותה ומותרת לבעלה – אם נמלאת נקיה. למהו דתימא הואיל ואשת כהן שנאנסה חסורה לבעלה, ניוחס לה שמא נאנסה ולכך לא דקוה המים, קמ"ל: אשת סריס שותה – ללא תימא מזבלעי אישך אמר רחמנא, והאי לאו בר הכי הוא, קמ"ל: על ידי כל העריות מקנאים – אם קינא לה מאביה או מאחיה ומאחד מכל עריות, ונסתרה, הוי קינוי ונאסרת עליו ושותה. ללא תימא נטמאה נטמאה ב'

(ה) וְאֵלּוּ שְׁבִיית דִּין מְקַנְנָאִין לְהוּ, מִי שְׁנַתְּחַרֵּשׁ בְּעֵלָהּ אוֹ נִשְׁתַּטֵּהּ, אוֹ שְׁהִיָּה חָבוּשׁ בְּבֵית הָאֶסוּרִין. לֹא לְהִשְׁקוּתָהּ אָמְרוּ, אֶלָּא לְפִסְלָהּ מִכְּתַבְתָּהּ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אַף לְהִשְׁקוּתָהּ. לְכַשְׁיֵצָא בְּעֵלָהּ מִבֵּית הָאֶסוּרִין יִשְׁקָנָה:

מלשקוה מונע האשה מלשחות אם היא אותו הדבר באשה, לפיכך אם היתה היא סומא אינה שותה. ואם היתה חגרת אינה שותה, שנאמר (שם) והעמיד אותה הכהן. וכן אם היתה גדמת, שנאמר (שם) ונתן על כפיה. או אלמת, דבעינן ואמרה האשה. וכן אם היא הבעל חגר או גדם או אלס אינו משקה מדכתיב אשה תחת אישה כדלמרון:

רע"ב – (ה) אלו שב"ד מקנאין להם – אם רואים אותם שמתנהגות צפריעות: ולא להשקותה אמרו – דהא בעינן והביא האיש את אשתו, וליכא. ובעלה נמי לכשיבא אינו יכול להשקותה בקינוי זה, דבעינן וקינא והביא. ור"י לא בעי וקינא והביא. ואין הלכה כר"י. וסומא אינו משקה את אשתו, שנאמר (שם) מעיני אישה. וממה שנאמר (שם) אשה תחת אישה, למדנו שכל המונע הבעל

גמרא – סוטה דף כה' ע"א

בעל שמחל על קינויו קינויו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקינוי דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקינויו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה תא שמע ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתטה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול עבדינן מידי דאתי בעל מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד תא שמע ומוסדין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קינויו קינויו מחול לחליה לקינויה ולבעול מ"ש תלמידי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחליה לקינוייך ובעלה תא שמע דאמר ר' יאשיה שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים בעל שמחל על קינויו קינויו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מוחלין לו וכן סודר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מוחלין לו וכשבאתי אצל

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

חבירי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא לא הודו לי שלא ידבו מחלוקת בישראל שמע מינה בעל שמחל על קינויו קינויו מחול שמע מינה פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר קודם סתירה מחול לאחר סתירה אינו מחול וחד אמר לאחר סתירה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מוקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקינויה ובעיל אלא שמע מינה לאחר סתירה אינו מחול שמע מינה:

רש"י על הגמרא

חכמים – תירוצא הוא והכי קאמר לעולם מחיל ודיקא ליה ממתני מאי שנא דזענין תלמידי חכמים משום דגמירי דאסורה ליה דכלא מחיל קינוי ואי אתי למיבעל אמרין ליה אחלי לקינויך: סח לי זעירא – שהיה מאנשי ירושלים: זקן ממרא – שהמרה על ד"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: שהיא בלאו – אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנסתרה בפ"ק דיצמות (דף יא):

שמחל על קנויו – והשתא ס"ד לקבעי זין שמחל קודם סתירה זין שמחל לאחר הסתירה ואם תימאי לומר עוברת על דת שרצה לקיימה מקיימה הני מילי בלא קינוי אבל היכא דאיכא קינוי וסתירה ורצה למחול מהו מי עקר קינוי ושריא ליה או לאו: עבדין מידי דאתי בעל ומחיל – ואיכא זילותא דבי דינא: סתמא דמילתא אדם מסכים כו' – וסמכינן אסתם דעתיה דאינשי ומקנינן לה ואי אתי ומחיל מחיל: מאי שנא תלמידי

זוהר – ואתחנן דף רסו' ע"א

אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (ירמיה ב) אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אותי עזבו, דא הוא מאן דמשקר באת דשימא קדישא. ובמה משקר ביה. דעייל ליה ברשותא אחרא, כמה דאת אמר (מלאכי ב) ובעל פת אל נבר, דאקרי (ירמיה ב) בורות נשפריים. דהא עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אקרו בורות נשפריים:

ודישאל, אקרי באר מקור מים חיים, דא רשותא קדישא, מהימנותא קדישא. ואקרי באר מבועי דמיין עלילן, נפקין ונזלין מנה, כמה דאת אמר (שיר השירים ד) ונזלים מן לבנון. (משלי ה) ונזלים מתוך בארה. וכתיב (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים. סטרא אחרא אקרי בורות נשפריים. אשר לא יכילו המים. (ס"א מהו, אלא ההוא וכו'):

תא חזי, נהרא דנגיד ונפיק, אשקי לכל גינתא, (ס"א ודוי לכל גינתא) ודוי לכל אתר ואתר, כמה דאוקימנא, עד דמלי (נ"א דמטי) לההוא אתר בגנתא, דאקרי

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִתְמַן אֶתְזַנְנוּ עַלְאִין וְתַתְאִין, (נ"א עלמין תתאין) כְּמָה דְאֵת דְאֵר אָמַר (בראשית ב) וּמִשֵּׁם יִפְרֹד:

וְכָל אֵינוֹן סְטָרִין דְסֵטֶר שְׂמָאֵלָא, לֹא מִשְׁתַּקְיִין מִהֵוּא נְבִיעוּ דְמִיִּין נְבִיעוּן, בְּגִין דְאֵינוֹן מִסְטָרָא דְשָׂאֵר עִמּוּן, וְאֶקְרוּ בּוֹרוֹת נְשַׁבְרִים. וּמֵאֵן דְמִשְׁקָר בְּשִׂמָא (נ"א ברשימא) קִדְיִשָׂא בְהֵוּא סְטָרָא, אֶתְדַבֵּק בְּבוֹרוֹת נְשַׁבְרִים אֶשְׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם, וְלֹא עֵיילי לְתַמּוֹן. וְהֵוּא דְזָכִי לְנִטְרָא לִיה, זָכִי לְאֶתְשַׁקְיָא מִהֵוּא נְבִיעוּ דְנַחְלָא (בעלמא דין) בְּעֵלְמָא דְאֵתִי, וְזָכִי דְאֶתְמַלִּי הֵוּא בְּאֵר עֵלְאָה, לְנִגְדָא בְרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא. זַכָּאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי, עַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה נח) וְהָיִיתָ כְּגַן רְוָה וּכְמוֹצֵא מַיִם אֶשְׁר לֹא יִכָּזְבוּ מִימּוֹ:

וְזִי לְמֵאֵן דְמִשְׁקָר בְּרִשִׁימָא קִדְיִשָׂא, דְהָא מִשְׁקָר (דף רס"ז ע"ב) בְּשִׂמָא עֵלְאָה. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְגָרִים לְהָאִי בְּאֵר דְלֹא אֶתְבְּרָכָא, וְקָרִינֵן עֲלֶיהָ (דברים כב) כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל דִּיִּקָּא. וְאוֹקְמִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּאֶתְרֵיהּ, מֵאֵן דְשׁוּי תְּסַקּוּפִי מְלִין עַל אֲנַתְתִּיהּ קְדַמִּיתָא, וְאֶפִּיק עֲלֶיהָ שׁוֹם בִּישׁ, כְּמָה דְאֶפִּיק לְעֵילָא, דְכְּתִיב כִּי הוֹצִיא שֵׁם רַע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל סָתָם:

וְאֶזְלָא הָא, כִּי הָא דְאָמַר רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּתוּלָה יְדָתָא שְׁבַע בְּרַכּוֹת, דְאֶתְבְּרָכָא בְּשִׁבְעַ, בְּגִין דְבְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל יְדָתָא שְׁבַע בְּרַכּוֹ, וְעַל דָּא אֶתְקָרִי בֵּת שְׁבַע:

וְאֲנַתְתָּא אַחְרָא, מֵאֵן בְּרַכָּאן דִּילָהּ. בְּרַכָּתָא דְבַעֲזוּ וְרוֹת, כְּמָה דְאֵת דְאֵר אָמַר, (רות ה) וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֶשְׁר בְּשַׁעַר וְהַזְקֵנִים עֲדִים יִתֵּן יְיָ אֶת וְגו', דְוֹדָאִי בְּתוּלָה בְּזוּ אֶתְבְּרָכָא, וְלֹא אֶתְתָּא אַחְרָא בְּרוּא דָּא:

הלכה – הרמב"ם הלכות ברכות פרק א'

(א) כל הברכות כולן צריך שישמיע לאזנו מה שהוא אומר ואם לא השמיע לאזנו יעא בין שהוציא בשפתיו בין שבירך בלבו:

(ב) כל הברכות כולן לא יפסיק בין הברכה ובין הדבר שמברכין עליו בדברים אחרים ואם הפסיק צריך לחזור ולברך שנייה ואם הפסיק בדברים שהן מענין דברים שמברכין עליו אינו צריך לברך שנייה כיצד כגון שבירך על הפת וקודם שיאכל אמר הביאו מלח הביאו תבשיל תנו לפלוני לאכול תנו מאכל לבהמה וכיוצא באלו אינו צריך לברך שנית וכן כל כיוצא בזה:

(ג) כל הברכות כולם מותר לטמא לברך אותן בין שהיה טמא טומאה שהוא יכול לעלות ממנה בו ביום בין טומאה שאינו יכול לעלות ממנה בו ביום ואסור למברך לברך כשהוא ערום עד שיכסה ערותו במה דברים אמורים באיש אבל באשה יושבת ופניה טוחות בקרקע ומברכת:

חק לישראל – פרשת עקב יום ג'

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.